

З гігантським решетом в руках
Час пильно й весело працює:
Бере світи і безнастанно
Їх віє, точить, решетує —
Хай журяться собі одсійки!

Послідків Час не полюбля,
Відсіює все плюскле й морхле,
Чи нації, чи індивіди:
Заміркувате? Що ж, хайдохне.
Менш вартне? Значить, жить не варте.

Так возгрими ж, пророче слово!
Той прахом піде, хто заскнів,
Хто вже не годен засівати
Ріллю задля майбутніх жнив!
Дряхлі людці... Ідейки трухлі?

О ви, засохлі і пожухлі
(Пророчий голос так луна),-
Владика-Час пребуде вічно,
Погибнуть косні племена,
І Лоти праведнії з ними.

З тобою долю я ділю,
Мій недотворений народі!
Це решето не зна жалю:
По праву ми йдемо в відходи,
Те маємо, що заробили.